

AUTOR OCEŇOVANÉHO TITULU VALHALLA

HLEDAČI KOSTÍ

ROBERT J.
MRAZEK

HLEDAČI KOSTÍ

ROBERT J. MRAZEK

TALPRESS

Copyright © Robert Mrazek, 2015
Translation © Ondřej Duha, 2016
Published by arrangement with The Robbins Office, Inc. and Aitken,
Alexander & Associates, Ltd.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-636-3 (pdf)

Susannah, Jamesovi a Ilse Rose

POZNÁMKA AUTORA

V roce 1928 vykopala archeologická expedice, vedená rakouským paleontologem Otto Zdanskym na nalezišti v Čou-kou-tchien, prehistorickém jeskynním systému padesát kilometrů od Peking, lidskou fosilii. Paleontologové později určili, že tam ta fosilie ležela pohřbená asi 780 000 let.

Člověk pekingský, jak fosilii nazvali, byl obecně považován za první žijící exemplář druhu homo erectus, za prvního člověka, který uměl stát vzpřímeně a používat jednoduché nástroje. Byl a je považován za jeden z nejdůležitějších fosilních objevů v dějinách lidské evoluce.

Obavy o ochranu a zachování člověka pekingského začaly sílit po japonské invazi do Číny v roce 1937. Fosilie byla přemístěna z místa nálezů v Čou-kou-tchien do Lékařské fakulty Peking Union, založené americkou Rockefellerovou nadací. V té době japonská armáda stále respektovala zahraniční zájmy v zemi.

Na konci roku 1941 byla vznesena žádost na amerického velvyslance Nelsona T. Johnsona, aby byl člověk pekingský do doby, než bude možné zajistit jeho bezpečnost na čínském území, převezen do Spojených států.

Po jistém zdržení byla žádost schválena. Několik dní před vstupem japonské armády do Peking byly fosilie člověka pe-

kingského uzavřeny do vzduchotěsného skleněného pouzdra a pečlivě zabaleny do dvou dřevěných beden.

8. prosince 1941 (čínského času) dorazili do lékařské fakulty japonští státní úředníci a požadovali vydání fosilií člověka pekingského. Japonci pak nařídili členům fakultního personálu otevřít uzamčený sejf na katedře anatomie, ve kterém byly fosilie uloženy.

Člověk pekingský tam nebyl. Jeho ostatky jsou dodnes nezvěstné.

PROLOG

Pondělí 8. prosince 1941
Silnice do Čchin-chuan-taa
Čchi-pchao, Čína

Byla to jedna ze dvou nejtemnějších nocí, které si desátník Sean Patrick Morrissey pamatoval.

Tu druhou zažil během dlouhé zimy na Horním michigan-ském poloostrově poté, co jeho nevlastní otec dostal práci hlídače u dřevařské společnosti a rodina žila v chatrči o jedné místnosti nedaleko řeky Two Hearted River. Sean byl tenkrát hubený dvanáctiletý kluk. Teď mu bylo skoro osmnáct, byl vysoký, urostlý, sloužil u čínského námořnictva a jezdil na místě spolujezdce prvního nákladáku v konvoji, který řídil seržant dělostřelectva James Donald „J. D.“ Bradshaw.

„Tohle bude dlouhá noc, mladej,“ řekl J. D., sundal si filcový vojenský klobouk se střechou promáčknutou na čtyřech místech do tvaru kříže a položil ho opatrně vedle sebe na sedadlo podobné lavici.

Sáhl pod sedadlo, vytáhl trojhrannou láhev skotské Haig and Haig a podal ji Seanovi. Mladík si dal pořádný doušek a cítil, jak si nápoj propaluje cestu dolů hrdlem jako oheň.

J. D. byl ze staré školy. Od roku 1928 měl za sebou už tři turnusy v Číně a mluvil plynně čínsky. V šestatřiceti mu vlasy ostříhané na ježka úplně zbělely a byl dost starý na to, aby mohl být Seanův otec.

V uplynulém roce hrál tu roli lépe než Seanův skutečný otec, nemluvě o těch dvou nevlastních, kteří přišli po něm. Seržantův prostý obličej zbrázděný akné vždycky vypadal, jako by se usmíval, aspoň když byl v Seanově blízkosti.

J. D. Seanovi sloužil jako vzor a díky němu byl Sean pyšný na to, že je u čínského námořnictva, na jeho tradice v tom odlehklém místě a na to, jak si námořnictva na Dálném východě všichni váží – kromě Japonců.

Doma na Parris Islandu popisovali výcvikovní instruktoři Japonce jako mužíky s vystouplými zuby a brýlemi jako dna od lahví koly, které je možné vyřídít polévkovou lžící. J. D. řekl Seanovi, aby na to nespolehal, ne po tom, jak zametali s čínskou armádou v jedné bitvě za druhou. Teď byla japonská armáda v pohybu a zdálo se, že všichni ostatní jsou v pohybu také a snaží se před Japonci utéct. Nikdo nevěděl, kde udeří příště.

Sean se cítil lépe s pistolí Colt 1911A1 ráže .45 v pouzdru u pasu a samopalem Thompson M1928A1 ráže .45 položeným na klíně. Na sedadle vedle sebe měl tři rezervní zásobníky po dvaceti nábojích a vak s útočnými granáty.

O pár dní dřív rodinní příslušníci amerických armádních důstojníků, diplomatičtí úředníci, obchodníci a korespondenti nasedli na vlak do Šanghaje. V objektu velvyslanectví zbyly jen stráže a malá jednotka mariňáků.

Jednotce velel kapitán Theo Allen. Světle modrýma očima za brýlemi s drátěnými rámečky připomínal Seanovi jeho mírně vypadajícího učitele angličtiny, ale J. D. tvrdil, že kapitán Allen je jeden z nejtvrďších chlapů v námořnictvu a expert na boj holýma rukama.

Toho rána kapitán dostal telegram z velitelství čtvrtého regimentu na severu v Camp Holcombu, aby shromáždil malý

konvoj nákladních vozů a čekal na další rozkazy. Ze skoro prázdného vozového parku byly přivezeny dva nedávno opravené nákladáky Studebacker. Kapitán Allen měl jet jako první ve svém služebním voze.

Všechna tři vozidla byla natřená stejnou matně zelenou barvou a na dveřích měla černou barvou přes šablonu nastříkaná písmena USMC. Korby jedenapůltunových nákladáků zakrývaly plachty přivázané ke kovovým vzpěrám.

Pozdě odpoledne obdržel kapitán Allen rozkazy a konvoj s posádkou devíti mariňáků opustil objekt velvyslanectví. Jeden muž jel s kapitánem Allenem ve velitelském voze a zbývajících osm se rozdělilo mezi obě nákladní auta.

Seana jako pokaždé uchvátila šílená směsice zvuků a pachů naplňujících to starodávné město. Ulice byly ucpané lidmi a zvířaty a vzduch houstl zpěvem a hudbou pouličních muzikantů, vůní kořeněných jídel ze stánků a zápachem otevřených stok, hnijících ryb a zvířecího trusu. Z otevřených dveří obchodů a jídelen hulákala čínsky rádia.

Konvoj pomalu projížděl okružní trasou přes město, dokud kapitánovo velitelské auto neodbočilo doleva z přelidněné hlavní tepny a neprojelo dvoukřídlou bránou ve vysoké kamenné zdi postavené okolo rozlehlého areálu. Na klenbě brány uviděl Sean vytesaný nápis „Lékařská fakulta Peking Union“.

Jakmile byli uvnitř, hluk z ulice zeslábl. Na cihlami dlážděném nádvoří stál před hlavní budovou postarší běloch. Obklopoval ho tucet čínských kuliů. Bylo zjevné, že na ně čeká.

Ještě než auto kapitána Allena zastavilo, začal starý muž za pomoci dlouhé vycházkové hole kulhat k němu. Na sobě měl staromódní tvídový oblek s bílou košilí a motýlkem. Na dlouhém nose v koňském obličejí mu seděly brýle.

Když kapitán Allen vystoupil ze studebackeru, začal na něho starý muž mluvit anglicky zpěvným hlasem, jako by byl zvyklý mluvit víc čínsky než anglicky.

„Jsme připravení,“ řekl. „Musíte si pospíšit.“

Sean uslyšel zadunění, které znělo jako vzdálený hrom.

„Japonské dělostřelectvo s velkým dostřelem,“ řekl J. D., zatímco ten zvuk přešel v nepřetržitý rachot.

V tu chvíli Sean uviděl na cihlovém nádvoří za první řadou kuliů ležet dvě velké dřevěné bedny. Každá byla velká asi jako objemná lednice. Jedna byla natřená jasnou čínskou červení, druhá byla z holého týku.

Kapitán Allen čínsky nařídil kuliům naložit každou bednu na jeden nákladák. Na té červeně natřené, která skončila na Seanově voze, byly namalované černé čínské symboly.

Kapitán Allen kolem sebe shromáždil svou jednotku.

„Nepovím vám, co v těch bednách je, protože to nevím,“ řekl. „Ať už je to cokoliv, je to důležité a máme rozkaz dopravit je do Čchin-chuan-taa, námořního přístavu vedle Camp Holcombu. Až tam dorazíme, bude tam na ně čekat parník *President Harrison*. Je to poslední americká zaoceánská loď, která je ještě v Číně.“

Sean pocítil nával vzrušení. V sedmnácti ještě nikdy nepoznal skutečný strach.

„Je to asi sto šedesát kilometrů daleko,“ dodal kapitán. „Pojedeme celou noc a uděláme jenom jednu zastávku na doplnění paliva. Na korbách nákladáků jsou přivázané kanystry s benzinem. Měli byste vědět, že japonské jednotky už na několika místech překročily naši trasu, takže buďte stále ve střehu.“

Když je propustil, přešel J. D. reflektory všech tří vozů, aby snížil jejich viditelnost. Kapitán Allen zkontroloval dva mariňáky na korbě každého nákladního auta a ujistil se, že jsou vyzbrojení automatickými puškami .30-06 Browning a mají dost náhradních zásobníků po dvaceti nábojích.

Když nastartovali motory a připravili se vyrazit, zavolal starý muž v tvídě na kapitána Allena z okraje nádvoří. Po tvářích mu stékaly slzy.

„Střežte je za cenu vlastního života,“ křikl svým zpěvným hlasem.

„To se mu lehkou řekne,“ utrousil J. D. a vyplivl z otevřeného okénka šťávu z tabáku, když projížděli branou a vraceli se na hlavní cestu.

„Co myslíš, že v těch bednách je?“ zeptal se Sean.

„Na zlato nejsou dost těžké,“ řekl J. D., zatímco se soustředil na udržování pětimetrové vzdálenosti mezi vozidly, jak přikázal kapitán Allen, „ale důležitá je ta červená bedna.“

„Jak to víš?“ otázal se Sean.

„Ty čínský písma,“ řekl J. D. a Sean si vzpomněl, že seržant ten jazyk ovládá.

Šerící se obloha na západě měla stále načervenalý nádech, když projížděli poslední branou na kraji Pekingů a pokračovali po hlavní silnici na východ. Rachot dělostřelecké palby pomalu utichal, jak nechávali město za sebou.

Silnice měla zpočátku tenký makadamový povrch a dva pruhy v obou směrech. Po třiceti kilometrech se vozovka zúžila na dva pruhy a makadam přešel v udusaný štěrť s vyjetými kolejiemi. Konvoj byl nucen zpomalit na padesát kilometrů v hodině.

Cestou míjeli tisíce čínských uprchlíků vzdalujících se v mrazivé temnotě od Pekingů. Několik šťastlivců jelo ve starých nákladčích a autech poháněných dřevoplynem. Sean viděl dokonce i rikšu s kulim, pachtícím se ve svém prošíváném hábitu a táhnoucím za sebou čtyřčlennou rodinu.

Většina uprchlíků šla pěšky, vlekla se prostředkem silnice a nedbala na troubící klaksony. Nemálo jich leželo na krajnicích a jejich mrtvá těla byla svlečená do naha.

Ze severu začal vát mrazivý sibiřský vítr a nad povrchem cesty se vytvořila vířící masa šedého prachu. Škvírami v oknech pronikala dovnitř miniaturní tornáda, až jim mezi zuby skřípal písek. J. D. znovu podal Seanovi láhev Haigh and Haigh.

Jak postupovali na východ, začínaly zástupy uprchlíků řídnout. V jednom místě uviděli u krajnice stát rolls royce, zpod jehož kapoty se valil černý kouř. Vedle auta stála pohledná

štíhlá mladá žena v modrých hedvábných šatech a divoce mávala na konvoj, aby zastavil, tvář zkroucenou strachem.

„Možná bychom měli zastavit,“ řekl Sean.

„A co takhle zastavit každému?“ opáčil J. D.

Sean vytáhl peněženku s ohmatanou fotografií Martie. Stála na zadním dvoře otcova domu v Pontiaku a hleděla na něho s nesmělým úsměvem. Martie mu v listopadu napsala, jak je pyšná, že ho povýšili na desátníka. Její otec byl předák v továrně Chevroletu a myslel si, že pro ni Sean není dost dobrý. Až se Sean vrátí s novými frčkami, určitě změní názor.

Když byli za polovinou cesty do Camp Holcombu, spustil se silný liják, který změnil udusanou hliněnou cestu v bažinu s hlubokými koleji. Přes čůrky vody na okně uviděl Sean v dálce několik světel. Ukázalo se, že je to opuštěná železniční stanice na trati z Pekingu do Mukdenu.

Jeli už více než pět hodin, když velitelské auto zpomalilo a zajelo na krajnici. Byla skoro půlnoc. Z místa spolujezdce vystoupil kapitán Allen a kráčel v dešti zpátky k nim.

Sean stáhl okénko.

„Doplňte si čutory, než natankujeme,“ řekl. „A zhasněte světla.“

J. D. se ušklíbl, když šel kapitán kolem, znovu se rychle napil whisky a podal láhev Seanovi. Sean slyšel, jak dva mariňáci na korbě za nimi odvažují kanystry, aby doplnili nádrž.

Po obou stranách cesty se ve tmě rozkládala opuštěná vesnice. Volná prostranství mezi chatrčemi s hliněnými zdmi zaplňovaly ohrady pro zvířata. V domech se nesvítilo. Ohrady byly prázdné.

J. D. otevřel velký papírový sáček a vybral hrst čínských rozinek. Nasypal si je do úst a začal žvýkat. Z koutků úst mu na bradu stékala šťáva.

„Nejdřív se běž vyčůrat,“ řekl a rozhlédl se po budovách, „a pak zkontroluj pneumatiky.“

Sean nechal vak s granáty na sedadle, vzal samopal a sestoupil z kabiny na bahnitou cestu. Když obešel nákladřák, aby se

ujistil, že tlak v pneumatikách drží, zastavil se u předního blatníku, aby si ulevil. Zatímco jeden z mariňáků vzadu lil benzin do nádrže, druhý mířil browningem na nejbližší řadu chatrčí.

Další mariňák prošel mezi nákladáky a dolil mužům čutory z dvacetilitrového kanystru. Sean sledoval, jak z krempey jeho klobouku kapou kapky deště.

Někde se rozštěkal pes.

Sean natáhl samopal a připravil se ke střelbě. Několik okamžiků nato se z jedné temné chatrče vynořila přízračná mužská postava. Muž se trochu kymácel, když kráčel k velitelskému autu. Seana na okamžik napadlo, jestli není opilý. Viděl, že muž nese něco v ruce. Zdálo se, že se z toho kouří.

„Japonská mina,“ křikl J. D. „Sundej ho.“

Sean si opřel pažbu samopalu o rameno, stiskl spoušť a vypálil krátkou dávku. Kulky zasáhly muže do hrudi a odhodily ho dozadu. Dvě vteřiny nato ho obklopila obrovská exploze a ozářila noc.

Sean cítil, jak mu úlomky šterku buší do obličeje jako silný déšť a vzduch čpěl korditem. Dveře velícího vozu na straně řidiče se otevřely, vyskočil z nich mariňák a kryl se za nimi.

„Přicházejí,“ křikl a vypálil ke dveřím jedné chatrče z pětačtyřicítky.

Na střeše jedné z budov spustil palbu lehký kulomet Nambu. Deštěm se míhaly stopovky a bušily do velitelského auta a čelního skla jejich nákladáku.

Tak takové to je, pomyslel si Sean Morrissey. Tohle bylo doopravdy. Ne to, co si představoval nad komiksy nebo při sledování válečných filmů. Bylo to skutečné.

Uslyšel, jak mariňáci na korbě jejich nákladáku opětvují palbu automatickými puškami, což nepřátelský kulomet na chvíli umlčelo, zatímco se z temných budov vynořily další postavy a začaly postupovat ke konvoji.

Řidič kapitánova velitelského vozu se rozběhl dozadu k Seanově nákladáku a cestou se krčil a kličkoval. Nepravidelnou

linii japonských vojáků ozářily záblesky z hlavní a mariňák se svalil tváří napřed. Už se nepohnul.

Sean se ukryl za kapotou nákladáku, namířil thompson a stiskl spoušť. Tentokrát vystřílel celý zásobník. Čtyři nepřátelští vojáci se zhroutili na zem.

Vyměnil zásobník a začal pálit v krátkých dávkách po třech nebo čtyřech nábojích, zatímco nepřátelská palba rozbila reflektor vedle jeho lokte a roztříštila čelní sklo kabiny.

Ze tmy mezi domy se vynořila další nežtetelná vlna vojáků. Postupovali společně, běželi s nohama daleko od sebe. Sean uviděl, jak jeden z nich zvedl ruku a hlasitě si něčím udeřil o helmu.

Sean si vzpomněl, že se japonskými granáty musí uhodit o tvrdý povrch. Vypálil na vojáka dřív, než stačil granát hodit. Výbuch zabil jeho a dva další. Jeden postupoval dál.

„Banzaj... banzaj,“ zařval.

Byl to nejvyšší Japonec, jakého Sean kdy viděl, přes metr osmdesát, a mával mečem, když doběhl na necelé dva metry k nákladáku. Sean vypálil delší dávku a muž se zarazil a několik okamžiků groteskně tančil, zatímco mu kulky provrtávaly hrud'. Pak upadl.

Sean teď uslyšel browning pálcí z vozovky za konvojem. Japonci se je zjevně snažili obklíčit a útočili z obou stran podél cesty,

Z kabiny nákladáku uslyšel hlasité sténání. Musel to být J. D. Když Sean skočil do otevřených dveří spolujezdce, ucítil ostré bodnutí v pravé paži. Podíval se na rukáv a uviděl, že mu masitou částí ramene prošla kulka.

J. D. stále seděl zpřímá na sedadle řidiče za rozbitým čelním sklem. Kulka z kulometu Nambu mu vystřelila pravé oko. Byl sotva při vědomí a krev z další rány v boku se slévala do kaluže na sedadle. Sean ho odtáhl mimo dosah kulek a položil ho na podlahu u spolujezdce. J. D. na něho krátce pohlédl zdravým okem.

„Vrátím se,“ řekl Sean.

Vylezl ven otevřenými dveřmi a našel si nové palebné postavení v mělkém příkopu na kraji cesty. V ráně v paži mu začalo tepat, zatímco nasazoval další zásobník.

Velitelské auto teď hořelo a plameny z jeho nádrže osvětlovaly silnici před konvojem. Cesta zpátky k temným budovám byla posetá mrtvými Japonci. Aspoň prozatím tam nebylo vidět žádné další útočníky.

Palba na druhém konci konvoje neustávala. Koutkem oka Sean postřehl, jak se k němu z té strany někdo plazí podél příkopu. Byl to kapitán Allen. Stehno měl stažené škrticím obvazem a z rány ve vlasech mu prýštila krev.

„Obklíčili nás,“ procedil mezi zuby.

Jeden japonský voják, který předtím ležel za velitelským autem, náhle vyskočil na nohy a rozběhl se k nim. Hlavu skláněl k zemi, jako by nechtěl vědět, co ho čeká. Sean ho smetl jedinou dávkou.

„Dá se s tímhle nákladákem odjet?“ zeptal se kapitán Allen.

„Ano, pane,“ odpověděl Sean.

„Dopravte tu bednu do Čchin-chuan-taa,“ řekl. „Na parník *President Harrison*.“

„Ano, pane,“ řekl Sean.

Kapitán Allen si od něho vzal samopal a namířil ho na nejbližší budovy.

„Jeďte,“ řekl.

Když se Sean zvedl z příkopu, kulky z kulometu Nambu bušily do hlíny před ním. Okamžik nato skočil otevřenými dveřmi spolujezdce do kabiny a posadil se za volant, zatímco ho kapitán Allen kryl palbou na pozici kulometu na střeše.

Sean zařadil jedničku, pustil spojku a vůz vyrazil dopředu. Jak nabíral rychlost, zasypávaly kulky z kulometu bok a motorový prostor auta. Nákladák jel dál.

Urazili několik kilometrů, když Sean zpomalil a zastavil. Byli v otevřené krajině. Jemně zvedl seržanta zpátky na sedadlo a prohlédl mu rány. Pravé oko bylo pryč, ale kulka jen škrábla lebku. Krvácení z hrudi zpomalilo na čůrek. Sean vyndal

z lékárničky ampuli s morfiem a J. D. se na něho zašklebil přes bolest.

„Nechci to,“ řekl.

„Potřebuju tě dostat k felčarovi,“ řekl Sean.

J. D. zavřel levé oko.

„Jed' do přístavu,“ řekl. „Nemůžeme být víc než pár hodin od něj.“

Pokud nejsou na silnici před námi Japončici, pomyslel si Sean. Zvedl poloprázdnou láhev Haig and Haig a naklonil ji seržantovi k ústům. J. D. si několikrát zhluboka lokl a Sean mu nalil trochu whisky na ránu.

„Jedeme,“ zasténal J. D.

Sean jel nocí a v duchu si opakoval stále tutéž modlitbu. Zachraň ho, bože. Zachraň ho, bože. Zachraň ho, bože. J. D. dýchal čím dál přerývaněji. Pokaždé když zapadli do hlubokých kolejí na cestě, kabina se prudce otřásla a J. D. křečovitě sevřel ruku na Seanově raněné paži.

Byly tři ráno, když Sean v dálce uviděl světla Čchin-chuan-taa. Město vždy kypící životem bylo skoro prázdné. Když projížděli ulicemi, panovalo kolem neskutečné ticho. Sean nezastavil, dokud nedorazil k dokům, kde dříve kotvily velké zaoceánské lodě.

Když jel po betonové přístavní hrázi vedoucí k molům táhnoucím se do moře, nabyl J. D. vědomí. Sean mu ukázal malou jednotku čínských vojáků, kteří obkládali zdi dvou velkých skladišť balíky bavlny.

„Chystají se zapálit přístav,“ řekl J. D. „Japončici musejí být blízko.“

Sean projel po celé délce posledního mola. Všechna lodní úvaziště byla prázdná, dokud nedojel na konec. Z šera se náhle vynořila loď. Sean uviděl čínské kulie valící sudy s naftou po lávce na přední palubu. Vysoko nad nimi na můstku nějaký důstojník křičel dolů na muže a mával pažemi v kruzích.

„Chystají se vyplout,“ řekl J. D. „Nevidím jméno té lodi.“

Sean vystoupil z nákladáku a doběhl ke kraji lávky.

„Je tohle *President Harrison*?“ křikl na důstojníka na můstku.

„Prý ho potopili Japončící,“ řekl se silným evropským přízvukem. „Tohle je *Prins Willem*.

Prins Willem byl zjevně stará přibřežní loď. Páchla unikajícím palivem a kdysi bílým nátěrem nástavby prosvítaly rezaté skvrny. Sean toho o lodích moc nevěděl, ale tahle vypadala, že ani nevypluje z přístavu.

„My odjet hned... Japonci každou chvílí tady,“ zavolal důstojník.

Jeho posádka začala vytahovat kotvicí lana.

„V tomhle nákladáku je něco opravdu důležitýho,“ křikl Sean, zatímco se loď začala pomalu vzdalovat od mola. „Můžete to vzít s sebou?“

„Co to je?“ zeptal se důstojník.

„Nevím, ale nemá to padnout Japoncům do rukou,“ odpověděl Sean.

Důstojník na něho několik vteřin hleděl. Pak mávl na půltucet kuliů, kteří postávali na molu. Když zavolal něco čínsky, doběhli k nákladáku, spustili zadní postranici a vylezli na korbu.

Sean sledoval, jak nesou červenou bednu přes molo k lávce a nahoru na palubu lodi. Všiml si, že je prostřílená, a napadlo ho, jestli není její obsah zničený.

„Jedete taky?“ zeptal se důstojník.

Sean doběhl zpátky ke kabině nákladáku a otevřel dveře na straně spolujezdce. J. D. tam seděl zpříma jako předtím. Sean na okamžik zapochyboval, jestli vůbec žije.

Náhle k nim z přístavu dolehly výstřely. V jasném světle hořících skladů se po hrázi rychle blížila japonská motorizovaná jednotka. Sledoval, jak zahrnula na molo a zrychluje směrem k nim. Za sebou slyšel, jak námořníci odhazují lana. Lávka byla stále připevněná k molu, ale loď se už pomalu vzdalovala.

„Musíme jít, J. D.,“ řekl a natáhl se, aby ho zvedl ze sedadla. „Japončící jsou tady.“

„Já nejdu,“ řekl J. D.

Sean pohlédł dolů a uviděl na jeho klíně hromadu útočných granátů. J. D. je všechny vyndal z plátěného vaku. Sean se ohlédl na odplouvající loď. Kovová lávka se táhla za ní a její konec se už sotva dotýkal mola.

„Běž!“ křikl J. D.

Sean se rozběhl k lávce, kterou už od mola dělilo půl metru černé vody. Skočil a podařilo se mu přistát na spodním schůdku. Zatímco stoupal k palubě, ohlédl se a uviděl první japonské pancéřované auto zastavit vedle nákladáku, v němž seděl J. D.

Za ním přijel lehký tank. Krytý za nákladákem otočil věžičku k odplouvající lodi a spustil palbu. První náboj z děla ráže 37 mm zasáhl příď a prorazil v plátech metr dvacet širokou díru.

Prsty J. D. Bradshawa pracovaly v povědomém rytmu a začaly vytahovat pojistky z granátů na jeho klíně. Když dokončil úkol, dvířka na straně spolujezdce se rozlétla a podsaditý japonský důstojník se zlatými zuby na něho namířil pistolí.

„Vítej v pekle,“ procedil Bradshaw mezi zuby těsně předtím, než konec mola vymazala ze světa mohutná detonace.

JEDNA

5. května

Bellamy Annex

Nábřeží Long Wharf

Boston, Massachusetts

Nakonec to dopadlo dobře, pomyslel si doktor Barnaby Finchem.

Astrud pocházela z Norska, ale poté, co přišla do Bostonu jako doktorandka na výměnný studijní pobyt, stala se oddanou občankou národa Red Sox. Ráda se kochala představou, že se jednou posadí do přední řady vedle Peskyho mety v pravém poli. Barnabymu se podařilo získat lístky od kolegy z Harvardu, který mu vděčil za definitivu.

Barnaby pak přeťpěl čtyři směny zápasu, zatímco se jeho skoro dvoumetrové tělo kroutilo na plastové sedačce navržené pro Toma Palečka. Jejich sedadla byla obrácená k Zelenému monstru, vysoké zelené zdi za levým polem, a Barnaby viděl na pálkaře, jen když se opřel o zábradlí před sebou a natáhl krk kolem člověka o jedno místo blíž k domácí metě.

Všichni ostatní u Peskyho mety se samozřejmě také naklání dopředu a natahovali krky. Při druhé směně ho jeden

podnapilý fanoušek v řadě za ním začal obtěžovat kvůli jeho mohutné hřívě sněhově bílých vlasů.

„Hej, Medúzo, blokuješ mi celý vnější pole,“ zavolal fanda a vyvolal tím záchvat smíchu u přítomců okolo něho. Barnaby se obrátil. Ten muž měl hlavu holou jako kulečnicková koule.

„Závist není omluva pro blbost,“ odsekl.

Vulgarity mužových poznámek rázem značně zesílila.

To všechno milosrdně skončilo, když nadhazovač Red Sox hodil vysoko letící míč, který mířil k Peskyho metě a přímo na Barnabyho. Obézní žena na sedadle za ním ho srazila na zábradlí v dychtivé snaze míč chytit. Po přísném varování před zákazem vstupu na stadion ho ochranka Red Sox i s Astrud odvedla k nejbližšímu východu. Naštěstí ho Astrud z toho fiaska nevinila.

V taxíku jedoucím zpátky do Cambridge mu začala věnovat čím dál větší pozornost a nejprve ho hladila po bolavém koleni, než se její prsty pomalu pohnuly nahoru po stehně. Když uvízli v dopravní zácpě nedaleko mostu Longfellow Bridge, Barnaby se impulzivně rozhodl vzít ji do svého tajného doupeně na nábřeží Long Wharf, které bylo jen pár bloků daleko.

Před blížící se sedmdesátkou přiměly Barnabyho dva infarkty, aby radikálně krotil své libido. Teď se chlubil novou pevnou zásadou nikdy nesvádět své studentky. Pouze když některá z nich sváděla jeho a byla neodolatelně žádoucí, dovolil jí Barnaby, aby zdolala jeho obranné valy.

Astrud splňovala jeho požadavky.

Seznámil se s ní na akademické soutěži pro norské vědce zorganizované jedním z jeho kolegů na katedře archeologie. Barnaby teď učil jen jeden kurz, sérii přednášek Původ civilizace, a dostat se do jeho kurzu bylo těžší než získat sedadla u Peskyho mety.

Akademické soutěže se zúčastnilo devět doktorandů. Jako hvězda archeologické fakulty byl Barnaby vybrán jako předseda poroty. Jeho vědecké úspěchy byly legendární.

Poté co dosáhl nejvyšších poct v Cambridgi, trvalo tomuto

původem Angličanovi čtyřicet let, než se stal předním světovým odborníkem na norskou kulturu a jazyk. O tento titul usilovalo víc kandidátů, ale ti byli už mrtví, včetně muže, jehož byl nucen před rokem zabít.

Každý student v akademické soutěži byl pověřen úkolem vytvořit originální vyobrazení života ve starodávném Norsku. Tři z nich představovala triumf víze a inspirace, byla úžasně promyšlená, hluboce procítěná a intuitivně ztvárněná a rezonovala s Barnabyho pečlivě pěstovanou představivostí. Pět ze zbývajících projektů jejich geniality nedosahovalo. A pak tam byl Astrudin projekt.

Na své primitivní olejomalbě zobrazila pohřební scénu z Norska z pátého století. Mladá žena ležela na dřevěných márách a její bíle oděné tělo pokrývaly květy. Věděl, že z historického hlediska tam není žádná souvislost s životem v Norsku, ale ta tvář obklopená přilbicí z blondatých vlasů byla nezapomenutelně krásná. Při pohledu na ni si uvědomil, že jde o autoportrét doktorandky stojící vedle něho, umělkyně samotné.

„Jak jste přišla na kontext téhle pohřební scény?“ zeptal se jí bezmyšlenkovitě. „Nemáme žádné důkazy o tom, jak vypadaly norské pohřby v pátém století.“

„Představila jsem si ho, doktore Fincheme,“ odpověděla a vzhlédla k němu svýma nádherně modrýma očima.

Věděl, že při všem, co mu je svaté, nemůže pro její projekt hlasovat, ale když soutěž skončila, nedala najevo žádné zklamání, když k němu přišla na recepci.

„Pouhé setkání s vámi, doktore Fincheme, bylo největším vzrušením mého života,“ řekla.

Cítil, jak jeho obrana slábne.

Dvacet minut po odchodu ze zápasu Red Sox už odemykal velké ocelové dveře vedoucí do jeho doupěte na nádvoří Long Wharf. Rozsvítil stropní světla v jediné rozlehlé místnosti.

Měla zhruba patnáct na patnáct metrů a šest metrů vysoký strop podpíraný hrubě tesanými dubovými trámy. Okna s výhledem na přístav zakrývaly plechové okenice.

První část místnosti zabírala plně vybavená laboratoř s veškerým vybavením potřebným pro archeologa i patologa, včetně počítačové laboratoře, tiskáren, fotoaparátů, nahrávacích zařízení a plochých monitorů.

Astrud skoro přemohly emoce v druhé části místnosti. Byla to Barnabyho norská knihovna s dokumenty, deníky, starými pergamenovými rukopisy a runovými deskami, z nichž některé byly až dvanáct století staré. Na zdi uviděla malou ukázkou z jeho bohaté sbírky vikinských mečů, náradí, štítů a nožů.

Poslední část byla obytná a obsahovala i velkou kuchyni. Na železném věšáku visely měděné hrnce a pánve nad moderními spotřebiči a žulovou kuchyňskou deskou.

„Rád vařím,“ řekl.

Její pohled zabloudil od kuchyně k nedalekému patru na spaní, které bylo postavené z hrubých trámů a pokryté zvířecími kůžemi a ovčími houněmi.

„Vikinské lůžko z desátého století,“ poznamenala Astrud bystře. „Vždycky jsem přemýšlela, jestli měli pohodlí, když tam spali nazí... jak byste to prozkoumal, doktore Fincheme?“

Vylezli nahoru společně. Barnaby se už dávno nestaral o to, jestli s ním jeho studentky spí kvůli jeho inteligenci, slávě, dobrým známám nebo schopnosti podporovat je v jejich kariéře. V devětašedesáti stále miloval dotýkat se krásného ženského těla bez toho, že by musel platit alimenty. Tuhle cestu si už prošel víc než jednou.

Jediná překážka v očekávané rozkoši byla ukrytá v horní části jeho hrudi. Byl to implantovaný kardioverter – defibrilátor neboli ICD, který, jak ho jeho doktoři ujistili, dokáže napravit nebezpečné arytmie po jeho posledním infarktu.

To ale neznali Astrud.

Když skončili, převálil se unaveně na záda a protáhl si své dvoumetrové tělo. Bylo to dobré, moc dobré. Už upadal do hlubokého spánku, když mu začal zvonit mobil, který nechal ležet na kuchyňské lince.

Byl to nový telefon a on si jako vyzvánění nastavil křik hejna

racků, nejméně protivný tón na seznamu. Neobtěžoval se nastavit limit na zapnutí hlasové schránky, takže skřehotání pokračovalo dál a dál. Po dvou minutách pronikavých skřeků měl pocit, že ho ti racci chtějí uklovat.

Číslo neznal nikdo kromě Astrud a ta ležela uspokojená vedle něho na vikinském lůžku. Ale co když ho prozradila někomu jinému? To byla nejpravděpodobnější možnost. Usoudil, že to, co v taxíku vypadalo jako dobré rozhodnutí, byla nejspíš zásadní chyba. Pokud byla tak indiskrétní, musel se jí jemně, ale nekompromisně, zbavit.

Když racci konečně utichli, uvědomil si, že má hrozný hlad. Vyhnul se hot-dogu zvanému „Zelené monstrum“ ve stánku na stadionu a po milování mu vyhládlo. Hlavou mu defilovala jídla, která už dříve uvařil, a teď ležela zmražená v jeho velké vikinské lednici.

Jedním z nich byla klasická norská zvěřina dušená na víně, šřavnaté kousky jeleního masa a dováženého divočáka pomalu uvařené se švédskými lanýži, mrkví a cibulí. Recept našel na jednom runovém pergamentu z devátého století. Zamířil dolů do kuchyně, vyndal dvě porce a dal je rozmrazit.

Když začalo obytný prostor zaplňovat lahodné aroma, sestoupila Astrud z patra na spaní, oblečená v jeho jasně červené flanelové košili. Končila jí slušivě v půli stehen a podtrhovala její přirozeně slámové vlasy. Rozhodl se, že se jí zatím nebude vypyávat, komu dala jeho telefonní číslo.

Když jí nalil sklenici vína Castello Banfi Centine ročník 2010, vyndal z trouby bochník rozpečeného chleba a posadili se, aby si vychutnali hostinu. Dopíjeli druhou láhev vína, když Barnaby dostal ušlechtilý nápad, že by nebylo špatné, kdyby si našla vhodného muže, který by nebyl starší než její otec. Okamžitě nato se ho už držela jako magnetická mina a tiskla svá sladká ústa na jeho.

Po další akci na spacím patře věděl, jak se cítí saňový pes blížící se k cílové pásce závodu Iditarod. Konečně znovu usínal, když znovu začali skřehotat ti masožraví mořští racci.

„Ty to nevezmeš?“ zeptala se s ozvěnou svého rodného norského přízvuku.

„Kromě tebe to číslo nikdo neznal, Astrud,“ řekl nepřítliš přátelským barytonem.

„Ale já ho nedala živé duši,“ řekla a oči se jí zalily slzami.

Zvonění opět utichlo a on čekal v nastalém tichu. Místo toho začal někdo klepat na ocelové dveře. Rány se velkou místností rozléhaly.

„Pro Thora živého,“ zavrčel Barnaby.

S úmyslem slovně zbičovat toho, kdo stojí na chodbě, slezl z vyvýšeného lůžka a došel nahý ke dveřím. Přiložil nos ke sklu kukátka, podíval se ven do temné chodby a zamračil se.

DVĚ

5. květen

Long Wharf

Boston, Massachusetts

Na chodbě s cihlovými zdmi stál muž s tělem zchátralého zápasníka sumo a potil se, jako by uběhl maraton. Obličej měl celý mokrý stejně jako límec modré košile od obleku.

Naposledy ho Barnaby viděl v nemocničním pokoji v Rocklandu v Maine. Bylo to den poté, co jeho bývalá studentka objevila hrobku Leifa Erikssona na ostrově u pobřeží Maine. A bylo to po takové spouště vraždění a zmatku, že by to Barnabymu stačilo na zbytek života desetkrát. Tenkrát byl ten muž na chodbě zástupce národního bezpečnostního poradce prezidenta Spojených států.

„Vím, že tam jste, doktore Fincheme,“ zavolal Ira Dusenberry. „Pusťte mě dál. Je to velice důležité.“

Čas k němu od té doby nebyl laskavý. Nabral aspoň patnáct kilo a jeho tupý obličej s pytlovitými tvářemi měl patinu kytu. Hnědý oblek se mu napíнал na těle jako střívko obrovského párku.

Barnaby si náhle uvědomil, že číslo jeho nového mobilu

neprozradila Astrud. Napíchl se mu na něj nějaký poskok z tajných služeb vševědouceho Velkého bratra zvaného Washington. Dokázali zjistit všechno o jakémkoliv Američanovi, na kterého se soustředili. Naštvalo ho, že ho mají znovu na radaru.

Barnaby odemkl dveře a prudce je otevřel. Ira Dusenberry si prohlédl celou galerii jeho nahoty a okamžitě odvrátil zrak.

„Nemusím se ptát, jak jste tohle místo našel,“ řekl Barnaby trpce. „S vaší neomezenou domácí špionážní sítí znáte teď všechna naše tajemství, ať jsme vinní, nebo neviní.“

„Všechna ne,“ řekl Dusenberry, „a nebylo to snadné. Museli jsme použít mimořádné prostředky.“

Stál, ale nedokázal se přimět na Barnabyho podívat.

„Je tohle opravdu nutné?“ zeptal se nakonec a prošel kolem něho do místnosti. Barnaby zavřel dveře a znovu je zamkl.

„Jen pokud to irituje tak bezectnou napodobeninu státního úředníka, jako jste vy,“ řekl Barnaby.

„Nejsem bezectný,“ řekl Dusenberry pobouřeně.

„No jistě... vloni jsme udělali největší archeologický objev ode dne, kdy se Howard Carter proboural do Tutanchamony hrobky v Údolí králů,“ řekl Barnaby. „Dokázali jsme, že se Leif Eriksson dostal na tyhle břehy pět set let před Kolumbem, a vy jste se to rozhodl v zájmu národní bezpečnosti utajit.“

„Bylo to v zájmu národní bezpečnosti,“ řekl Dusenberry, který na něho stále odmítal pohlédnout.

Barnaby došel k zdobně vyřezávané dubové věšákové stěně vedle ocelových vstupních dveří, popadl marockou jelebu, kterou si přivezl ze své saharské expedice, a omotal ji kolem sebe.

„Národní bezpečnosti, jak ji definují italsko-americké hlasy v posledních volbách,“ řekl Barnaby.

Dusenberry neodpověděl.

„Teď, když prezident vyhrál volby podruhé, nemělo by vám vadit, když ten objev oznámíme.“

„Třeba by se to dalo zařídit,“ řekl Dusenberry s odměřeným

úsměvem, „pokud tím poskytnete pomoc v mnohem důležitější věci.“

Rozhlédl se po rozlehlé místnosti.

„Jsme sami?“ zeptal se.

„To byste měl vědět,“ odpověděl Barnaby a šel zpátky do obytné části.

Astrud se vynořila ze spacího patra a sešla dolů. Na sobě měla propínací mikinu Red Sox, kraťasy a tenisky a vypadala ještě mladší než na svých jednatřicet.

„Myslím, že jsem vás viděla v televizi,“ řekla Dusenberry-mu.

Jeho oči prozradily záblesk uspokojení nad tím, že poznala jeho důležitou roli v Bílém domě.

„Jste jeden z účastníků v té reality show s tlusťochy, že?“ řekla s úsměvem. „Tě o tom, kolik váhy můžete shodit bez toho, abyste se zabili?“

Dusenberry nevěděl, jestli to myslela vážně.

„Jestli teď hned odejdete, mladá dámo, nebudete nejspíš označena za hrozbu národní bezpečnosti Spojených států amerických.“

„Stejně už jsem na odchodu,“ řekla.

Obrátila se a pohlédla na Barnabyho.

„Uvidíme se,“ řekla, vzala si kabelku a zavřela za sebou ocelové dveře.

„Kromě svých dalších hříchů,“ řekl Barnaby, „jste možná rozbil jeden z velkých milostných vztahů tohoto století.“

„Potřebuju vaši pomoc,“ řekl Dusenberry. „Prezident potřebuje vaši pomoc.“

„Nedělám psychoterapeuta,“ odsekl Barnaby.

Dusenberry tu jízlivou poznámku ignoroval a řekl: „Podívejte, tohle je mi líto. Měl jsem v plánu sejít se s vámi ve Fenway Parku, ale vyhodili vás ze stadionu dřív, než jsem se tam dostal.“

Barnaby si už všiml hnědých skvrn od hořčice na jeho košili a kravatě.

„Kolik zelených monster jste snědl?“ zeptal se.

Dusenberryho výraz potvrdil správnost jeho odhadu. Ve skutečnosti zkonsumoval tři dlouhé klobásky s kyselým zelím a hořčicí a zalil je ledovým pivem. Sám sebe stále ujišťoval, že žravost je jeho jediný hřích.

„Můžeme se posadit?“ zeptal se a odvrátil se od Barnabyho, aby si cestou k nejbližšímu křeslu v Barnabyho knihovně vedle otevřené kuchyně povolil pásek na kalhotách.

Barnaby usedl na kožený gauč proti němu.

„Slyšel jste někdy o člověku pekingském?“ zeptal se Dusenberry.

„Býval to nejcennější člověk na zemi,“ řekl Barnaby.

„Býval?“ opáčil Dusenberry.

„Zmizel.“

„Přesně tak. Takže jste už o něm slyšel.“

„Každý archeolog o něm slyšel,“ řekl Barnaby. „Jeho zmiizení bylo nespíš největší katastrofou v dějinách zkoumání fosilních důkazů lidské evoluce.“

„Musíme to... ho najít,“ řekl Dusenberry. „Je to v nejvyšším zájmu národní bezpečnosti.“

„To je u vás všechno,“ řekl Barnaby.

„Není to jenom fosilie nevyčíslitelné hodnoty,“ řekl Dusenberry. „Slyšel jste už o Fa-lun-kungu?“

„Je pár věcí na tomhle světě, o kterých jsem ještě neslyšel, ale tohle mezi ně nepatří.“

„Fa-lun-kung je současná čínská morální filozofie vycházející z tradice čchi-kung. Je založená na pravdě, soucitu a toleranci.“

„Tibeťané ji zkusili a podívejte se, kam je přivedla,“ řekl Barnaby. „Hodně štěstí v Číně.“

„Fa-lun-kung vlastně založil v roce 1992 čínský trumpetista jménem Li Chung-č' a hnutí zazářilo jako kometa. Jeho následovníci ho považují za žijícího Buddha. Teď bydlí v Arizoně.“

„Trumpetista,“ zopakoval Barnaby.

„Ano, můžeme říct, že je to člověk prostého původu jako

třeba jeden tesař z Galileje,“ řekl Dusenberry. „Musí teď samozřejmě žít tady, jinak by hnil v čínském vězení. Jejich vláda se snaží hnutí potlačit. Na jeho rozdrčení už použili veškeré prostředky. Máme zprávy o tisícovkách zvěrstev včetně mučení, vražd, a dokonce i prodeje orgánů jeho následovníků. Miliony jich byly odvečeny do převýchovných táborů podobných těm, které založil Mao během velké čistky.“

„Jak do toho zapadá člověk pekingský?“

„Objevila se nová odnož tohoto hnutí a šíří se jako lesní požár. Je založená na víře, že člověk pekingský, první známý lidský tvor schopný stát zpříma a používat nástroje, byl ve skutečnosti původní člověk, pomazané božstvo, které založilo lidskou rasu.“

„Samotný bůh,“ řekl Barnaby.

„Přesně,“ přitakal Dusenberry. „A stejně jako fa-lun-kung, zašlapává čínská vláda do země i tuhle sektu, kdekoliv vyraší její první výhonky.“

Dusenberry vytáhl z náprsní kapsy pomačkanou fotografii a podal ji Barnabymu. Okraje měla vlhké od potu.

„Seznamte se s čínským oligarchou Čou Šen Wuem,“ řekl Dusenberry.

Z fotografie na Barnabyho hleděla přívětivá čínská tvář, svou okrouhlostí připomínající andělskou. Muž byl plešatý až na ofinu vlasů a měl husté obočí pod širokým čelem. Mužovy oči byly velké a chápavé a rty zkroucené do blaženého úsměvu.

„Čoua vybralo čínské politbyro, aby se pokusil zastavit šíření téhle nové odnože. Má na svém kontě pozoruhodný seznam špinavostí, dokonce i na čínské poměry,“ řekl Dusenberry. „Když se zrovna nenabourává do přísně tajných vojenských programů nebo nekrade intelektuální vlastnictví americkým korporacím, jezdí po odlehlých koutech Číny v obrněném vlaku s palácovou stráží dvou set vycvičených nindžů. Mluvím o popravcích a mučitelích. Kdekoliv zjistí, že ta víra začíná vzkvétat, a bývá to hlavně na zemědělském venkově, jedou tam a její vyznavače zlikvidují.“

„To byli Japonci,“ řekl Barnaby.

„Kdo?“

„Nindžové nebo šinobi byli ve feudálním Japonsku, ne v Číně.“

Dusenberry ho ignoroval.

„Čínská vláda teď pátrá po člověku pekingském. Ze všeho nejvíc se bojí toho, že kdyby ho někdo našel a představil čínským masám jako boha, náboženská konverze mezi nižšími ekonomickými třídami by byla nekontrolovatelná. Pokud by hnutí přijaly za své masy, zvláště venkovští rolníci, k poražení čínské armády by stačilo, aby se jich vzbouřilo jen malé procento. Přestože je jejich armáda obrovská, populace rolníků má drtivou přesilu.“

„A co si o tom myslí váš superchytrý tým poradců?“

„Domníváme se, že by bylo dobré člověka pekingského najít a předat ho jeho následovníkům.“

„A zaměstnat tak vládní kliku v Číně, aby přestala usilovat o naše zničení.“

„Přesně,“ zopakoval Dusenberry. „Máme informátora v Čou-ově doprovodu. Jeho krutý syn Li velí polovojenské jednotce pověřené nalezením člověka pekingského.“

„Ten informátor by vám měl poskytnout všechno, co potřebujete vědět.“

„Před měsícem zmizel z dohledu. Pravděpodobně je mrtvý.“

„Tak proč já?“ zeptal se Barnaby, zatímco si Dusenberry dál masíroval své nafouklé břicho.

„V průběhu let se objevilo množství informací o zmizení člověka pekingského,“ řekl Dusenberry. „Před třemi lety jsme vytvořili washingtonskou meziagenturní pracovní skupinu, aby je prověřila, ale její členové se jako obvykle ani neumějí dohodnout na tom, jak spolupracovat. Přešlapujeme na místě.“

„Mým oborem je norská archeologie. Nevěděl bych ani, kde začít.“

„Máte rozsáhlé kontakty a dobré známé mezi předními archeology z každého oboru. Také jste prokázal své schopnosti rozluštit pradávnu záhadu v té nešťastné valhallské sáze.“

Barnabyho začínal problém zajímat, ale nedal to na sobě znát. Cítil, jak se mu ježí chloupky na zátylku. Když na okamžik odhlédl od krveprolití v Číně, byl člověk pekingský největší archeologický objev týkající se evoluce člověka.

„Možná bych měl dodat, že mě prezident pověřil, abych řekl, že pokud v tomhle uspějete, bude připravený zrušit bezpečnostní omezení vztahující se na objev Leifa Erikssona.“

„Potřeboval bych pomoc,“ řekl Barnaby.

„Cokoliv budete chtít,“ slíbil Dusenberry. „Celá pracovní skupina je vám k dispozici.“

„Nezní to, že by se dokázali dostat ze svých vyjetých kolejí.“

„Dobré vedení by mohlo dokázat hodně,“ pokusil se mu zalichotit Dusenberry. „A co doktorka Vaughanová a generál Macaulay? Když jsem je viděl naposledy, připadali mi spojení jako siamská dvojčata. Mohli by být znovu velmi užiteční.“

„Už nejsou spolu,“ řekl Barnaby. „Nechte je na mně.“

„Takže domluveno,“ řekl Dusenberry a zvedl pokličku hrnce s norským dušeným masem, který pořád ještě stál na žulové kuchyňské desce.

„Voní to báječně. Nevadilo by, kdybych ochutnal?“

TŘI

7. května

Kehlsteinhaus

neboli Orlí hnízdo

Obersalzberg, Německo

„Není to tady,“ řekl Jurgen Ritter, který mhouřil oči před jasným podvečerním sluncem, jehož paprsky proudily velkými tabulemi francouzských oken Vůdcovy konferenční místnosti. V uplynulých hodinách napadlo dalších třicet čísel sněhu a palčivé světlo odrážející se od vrcholku Sonntagshornu přinutilo Jurgena odvrátit od okna zrak.

„Z čeho při tom tvrzení vycházíte?“ zeptal se švédský archeolog Sven Nordgren ťukající prstem do svého iPadu Mini, aby si přečetl nové textovky.

„Kdyby to tady bylo, cítyl bych to ve sfém nytru,“ řekl Němec Jurgen, expert expedice na detekci kovů pulzní indukcí.

„Vskutku vědecké,“ poznamenal Nordgren s pohrdavým úsměvem.

Přestože už začínalo jaro, na Kehlsteinu vál mrazivý odpolední vítr rychlostí pětašedesáti kilometrů v hodině a jeho hla-

sité kvílení se rozléhalo slabě osvětlenými chodbami jako série mučivých stenů.

Nordgren rozdělal mohutný oheň v krbu, který vévodil jedné zdi konferenční místnosti. Byl stále obložený červeným mramorem a bronzovými kachlíky, které dostal Hitler darem od Mussoliniho. Plameny stěží zahřívaly místnost.

„Já v sobě tyhle věci cítím pokaždé,“ odsekl Jurgen svou lámanou angličtinou. „Nemáte v hlavě žádná mozek.“

Vedoucí expedice doktorka Alexandra „Lexy“ Vaughanová se vložila do sporu dvou klíčových členů svého šestičlenného týmu.

„Vraťme se ještě jednou k datům z tunelu,“ řekla Lexy a pohlédla dolů do sněhem pokrytého údolí Berchtesgaden pod Hitlerovým horským útočištěm a pak přešla ke krbu, aby se ohřála.

Roy Boulting, archeolog vystudovaný v Oxfordu, který se specializoval na norské rukopisy před Flateyjarbókem, přinesl pět a půl čtverečního metru velkých plánů od stavební firmy, která v roce 1937 dohlížela na stavbu Orliho hnízda. Rozvinul plány systému tunelů vytesaných do žulové hory a rozložil je na konci konferenčního stolu.

První tunel vedl od silnice na úpatí hory k honosnému výťahu, který dopravoval Vůdce a jeho hosty na vrchol. Tento sto třicet metrů dlouhý tunel byl dost vysoký na to, aby mohl člověk ujít celou cestu k výťahu vzpřímený.

„Oskenoval jsem každý centimetr podlarchy tunelu, bočný zdy a strop,“ řekl Jurgen, „a nejsou tam žádné vzduchové kapsy ani kofové věci.“

„Možná je váš pulzní detektor necítil v sobě,“ utrousil Nordgren.

„Vy trottet,“ odsekl Jurgen.

Následující tři hodiny znovu zkoumali podrobné stavební plány a zvlášť se soustředili na části tunelu obsahující elektrické vedení, ventilační potrubí a filtrační systémy a pak je porovnávali s daty Jurgenova pulzního detektoru. Tým si udělal

jen hodinovou pauzu na studenou večeři a pak pracoval skoro do půlnoci, kdy Lexy rozhodla, že by si měli jít odpočinout.

Už tři dny pátrali po pergamenu z teletiny pocházejícímu ze čtrnáctého století, který byl ukraden s desítkami dalších vzácných norských artefaktů z národního muzea v Trondheimu poté, co Norsko v roce 1940 obsadili Němci. Mnoho předních nacistů obdivovalo všechno norské a chovalo norský národ v posvátné úctě.

Pergamen obsahoval ságy vycházející ze svědectví účastníků dvou norských expedic do Kanady v letech 1362 a 1374. Lexy byla přesvědčena, že tyto popisy potvrdí její tezi, že Norové založili osady v Minnesotě více než sto let předtím, než Kolumbus spatřil bahamskou Hispaniolu.

Přestože by to svému expedičnímu týmu nikdy neprozradila, ve skutečnosti souhlasila s Jurgenem, že má smysl řídit se při hledání nových archeologických nálezů instinktem. Sama se na ten svůj spolehla při mnoha příležitostech, včetně objevu hrobky Leifa Erikssona u pobřeží Maine.

Na rozdíl od Jurgena jí její vlastní vnitřní světlo říkalo, že ten starodávný norský manuskript je ve skutečnosti velmi blízko, pohřbený s dalšími archeologickými poklady hluboko v nitru tohoto Hitlerova sídla.

Docházel jí však čas to dokázat. Před šesti měsíci zvážil charitativní fond provozující Orlí hnízdo jako turistickou atrakci její žádost o pátrání po pohřešovaných historických předmětech, přehodnotil její podpůrné argumenty a udělil jí povolení hledat je během čtyřdenního období, na které byly naplánované různé opravy a údržba.

Do větrem bičovaného Kehlsteinhausu ji dovedla dlouhá a klikatá cesta. První stopy vedoucí k možnému místu odpočinku norských pokladů našla v dokumentech z poválečného procesu s německým důstojníkem gestapa, který velel policejní jednotce, jež je ukradla z Trondheimu. Poté, co dostal trest smrti za povraždění stovky francouzských rukojmích v roce 1944, si pokusil zachránit život tím, že napsal soudci dopis

s nabídkou poskytnout podrobnosti o poloze významných uměleckých pokladů, které byly ukryty v „Alpské pevnosti“, rodišti nacismu a místě, kde spojenci velitelé předpokládali, že bude Hitler klást poslední odpor. Byl pověšen, aniž ty informace odhalil.

Lexy pátrání nakonec dovedlo k válečnému deníku, který našla v archivech Schutzstaffelu (SS) zabavených v roce 1945 americkou armádou. Pokud věděla, nebyl ten deník nikdy zkatologizován Národním archivem v marylandském College Parku a nikdo jiný ho nikdy neviděl ani nepřezkoumal.

Deník vedl důstojník Waffen SS jménem Kurt von Seitzler. Koncem roku 1944 velel praporu střezícímu Berghof, Hitlerovo bavorské útočiště v Berchtesgadenu. Mnoho zápisů v deníku ji dovedlo sem.

„Na to, abychom našli odpověď, pokud tu vůbec je, máme jenom zítřek,“ řekla Lexy ostatním, když se rozcházeli do svých pokojů. „Hned ráno se sejdem tady.“

„Můžu se k tobě připojit?“ zašeptal Jurgen, když zvedla svůj přepis von Seitzlerova deníku a zamířila do pokoje Evy Braunové.

„Musím si tohle prostudovat,“ řekla. „A musím tě požádat, abys znova prošel data ze svého detektoru, než se ráno sejdem.“

Když si uvědomila, že jde za ní, obrátila se k němu.

„Já tě zbožňuju, Alexandro,“ zašeptal. „Sným o tobě. Jsi tak krásná.“

Jurgen připomínal mladého Maximiliana Schella, byl výrazně pohledný a dobře to o sobě věděl. Za léta práce v terénu se Lexy naučila, jak odmítat nežádoucí návrhy kolegů, kteří s ní sdíleli stan. Musela se s tím potýkat od svých patnácti, kdy se nějak proměnila z hubené uličnice s nakrátko ostříhanými vlasy ve stvoření, kvůli kterému se kluci na školních chodbách zastavovali a zírali s otevřenou pusou.

V jejím životě byly jen dva vážné milostné vztahy. První skončil špatně, když jí muž, o němž si myslela, že ji miluje,

ukradl její doktorandskou práci. Druhý vznikl během traumatických a nebezpečných událostí, kterým čelili společně. Nakonec se do toho muže zamilovala, ale i tehle vztah musel ustoupit oddanosti k její práci. Pořád si nebyla jistá, jestli udělala dobře. Čas od času jí ten muž hrozně chyběl.

Od chvíle, co se celý tým shromáždil v Orlím hnízdě, za ní Jurgen chodil jako poblázněné štěně a číhal na sebemenší příležitost s ní být sám a vyznat jí svou nehynoucí lásku. Kdyby nebyl nejlepším odborníkem na detektory kovů a boční radary v Evropě, byla by ho Lexy vyrazila po druhém nebo třetím pokusu.

„Zbošňuju tě,“ zopakoval.

„Na tohle nemám čas,“ řekla a prosmýkla se kolem něho.

Zpátky ve svém pokoji a zavrtaná do spacího pytle si Lexy ještě jednou pročetla zápisy v deníku. Pak zhasla světlo a usnula, zatímco kvílení větru za okny vyvolalo v jejím mozku proud surrealistických obrazů.

Ve svých mučivých snech viděla sestry Braunovy, Evu a Gretl, mladé a živé v době před válkou, zdánlivě bezstarostné a šťastné, když skotačily právě v těchto pokojích, netečné ke zlu páchanému tou zrůdou, kterou byl Hitler.

Vstala před rozbřeskem a seděla už u konferenčního stolu, když se ostatní sešli u kávy a štrúdlu. Další velký oheň v krbu stěží zaháněl zimu pronikající do morku kostí.

„Víme, že podle von Seitzlerova deníku dorazil šestého října čtyřicet čtyři do Berchtesgadenu ženijní pluk vojenských stavbařů,“ řekla Lexy a její dech se srážel v páru. „Okamžitě začal po silnici z Kehlsteinu k Orlímu hnízdu stěhovat vrtné soupravy.“

„Co když přijeli zpefnit tunely proti bombovým útokům?“ zeptal se Jurgen. „Víme, že Hitler Orlí hnízdo nenáviděl. Proč by tady chtěl zbudovat skrýš pro své poklady?“

Lexy ignorovala jeho prosebný pohled.

„Von Seitzler byl osobně svědkem toho, jak ženijní pluk odvozl z tunelů několik tun rozdrceného skalního podloží

k čekajícím nákladákům,“ řekla. „Z jeho těsnopisných záznamů vím, že věřil, že vytvářejí pro něco prostor. A nejspíš to nebylo Hitlerovo rozhodnutí. Na stavbu Orlího hnízda dohlížel Martin Bormann. Jak se blížil konec války, nejspíš nařídil vybudování tohoto úkrytu.“

„A von Seitzler se v jednom zápisu zmiňuje o paletě s plechovými bednami, kterou zahlédl u vchodu do tunelu,“ dodal Roy Boulting.

„Mohly v nich být potravinové přísady,“ namítl Jurgen.

Sklonili se nad rozloženým architektonickým plánem a Lexy ukázala na stodvacetimetrou vertikální výtahovou šachtu, která vedla ze dna prvního tunelu do Orlího hnízda na vrcholku hory.

„Je možné, že ten úkryt vybuďovali ve výtahové šachtě, ne v chodbě, která k ní vede.“

„Další plácnutí do vody,“ zaprotestoval Jurgen. „Pojďme se vrátit do Salcburku.“

„Stojí to za zvážení,“ řekla Lexy, vstala od konferenčního stolu a vedla tým přes pokoj Evy Braunové do chodby k výtahu.

Výtahová kabina se nezměnila od doby, kdy ji používal Hitler. Strojovna byla také původní. Všechno vybavení bylo původní, včetně naleštěného mosazného kování a benátských zrcadel připevněných na stěnách nad zelenými koženými sedačkami.

„Hitler trpěl klaustrofobií,“ řekla Lexy. „Ta zrcadla nejspíš měla vyvolávat iluzi většího prostoru.“

„Jak získáme přístup do šachty?“ zeptal se Jurgen. „Ocelové stěny kabiny ruší můj signál.“

„Nerad, ale musím s Jurgenem souhlasit,“ řekl Nordgren, „ale nebylo by možné vrtat do žulových stěn z výtahu – nadělali bychom hrozný nepořádek. Podívejte se na tu kabinu. Je původní a pořád v dokonalém stavu.“

„Ve stavební dokumentaci jsem četla něco o nákladním výtahu,“ řekla Lexy. „Mohli vrtat do skály odtamtud.“

„Máš pravdu,“ řekl Roy Boulting se sílícím vzrušením v hla-

se. „Včera v noci jsem četl, že nákladní výtah s otevřenými stěnami byl původně připevněný pod Vůdcovou kabinou. Nějakou dobu po válce ho odmontovali.“

„Mohli bychom přimontovat plošinu na původní uchyacení?“ zeptala se Lexy Toma Cattona, logistického specialisty expedice.

„Neměl by to být problém,“ odpověděl.

Dvě hodiny nato měli vyrobenou nákladní plošinu z těžkých dubových fošen uříznutých na potřebnou délku. Jurgenův pulzní indukční detektor byl připevněný tak, aby ho bylo možné namířit na pevné žulové stěny šachty. Vážil necelých pět kilo a zabíral velmi málo místa, ale i tak se tam vešli už jen Jurgen a Lexy.

Tom Catton připojil regulátor na motor z ponorky, který poháněl výtah. Umožňoval hladký, řízený sestup rychlostí nižší než půldruhého metru za vteřinu. Měli v plánu podniknout čtyři cesty, dva sestupy a dva výstupy, během kterých bude Jurgen zkoumat svým detektorem pokaždé jinou zeď. Lexy dala Hurdovi ve výtahu nad nimi svolení vyrazit a nákladní plošina začala pomalu klesat.

Jurgen měl příliš mnoho práce s nastavováním rozlišení přístroje, takže jí nemohl věnovat nechtěnou pozornost. Během prvního sestupu kontrolky nehlásily žádnou změnu v mineralizaci, což znamenalo, že stěnu tvoří v délce nejméně třiceti metrů pevná žula. Detektor byl vybavený externím reproduktorem, takže mohli oba slyšet jakékoliv změny v hlasitosti signálu.

„Žádné změny v síle signálu,“ řekl v jedné chvíli mrzutě.

Když dorazili na dno šachty bez jediného pozitivního nálezu, Jurgen přemístil přístroj, aby mohl skenovat druhou zeď.

„Začni stoupat,“ zavolala Lexy na Cattona.

Asi o dvě minuty později vyjeli na horní konec šachty, aniž detektor cestou vydal pulzující alarm.

„Povídal jsem to,“ řekl Jurgen, když nastavoval detektor proti třetí zdi.

Byli v půli cesty na dno při druhém sestupu, když detektor začal pípát jako telefon, když je volané číslo obsazené. Po pár vteřinách signál utichl.

„Zastav a začni zas pomalu stoupat,“ zavolala Lexy na Cattona.

Vystoupili asi o tři metry, když detektor začal znovu pípát. Catton zastavil výtah na místě, kde byl signál nejsilnější. Lexy přistoupila blíž ke stěně a začala ji zkoumat. Skoro okamžitě našla ve skalním povrchu nezřetelné drážky. Vypadaly jako rovné čáry.

„Něco jsme našli,“ zavolala na zbytek týmu čekající ve výstupu.

Vyndala z kapsy kombinézy zavírací nůž s kostěnou střenkou, vyklopila ostří a zasunula ho do jedné z drážek. Dostalo se půl druhého centimetru hluboko. Když jím zakroutila, vysypal se ven jemný šedý prášek. Zachytila trochu do dlaně druhé ruky.

„Beton,“ řekla a usmála se na Jurgena.

Fixem nakreslila kruh okolo drážek a pak se vrátili do Orlího hnízda. Tom Catton připravil nějaké základní nářadí a brzy byli na cestě zpátky dolů, jen s tím rozdílem, že Jurgena vystřídali na nákladní plošině Catton a Roy Boulting.

Dva silné údery zednickým kladivem udělaly do betonu malý otvor. Lexy uviděla, že betonová zátka je silná asi deset centimetrů. Vlhkost beton změkčila a Catton železnou tyčí rozšířil otvor asi na metr v průměru. Za ním byla jen černota.

„Jdu dovnitř,“ řekla Lexy, rozsvítila silnou baterku a připravila se protáhnout dovnitř.

Prolezla otvorem, posvítla si nahoru, aby viděla, jestli je tam dost místa, aby mohla stát zpříma, a pak přešla paprskem v půlkruhu před sebou. Skrýš se zdála být velká zhruba jako železniční vagon. Připomínala sklep její babičky, zaneřádný, chaotický a páchnoucí vlhkem a plísní.

Jeden důvod toho pachu byl jen pár kroků daleko. To, co na první pohled vypadalo jako skupinka mrtvých chlupatých

zvířat, se ukázalo být hromadou kožichů, které tam zřejmě naházeli těsně před zazděním vchodu.

Za kožichy byla na bednách označených jako zdravotní materiál narovnaná plátna bez rámců. Obrátila jedno plátno a posvítla si na ně. Byla to olejomalba, matka a dítě stojící ve sluncem zalité zahradě. Zlehka smetla tenkou vrstvu prachu ve spodním rohu a odhalila podpis autora. A. Renoir.

Pomalou postupovala dva metry vysokou chodbou mezi chvatně narovnanými dřevěnými bednami s nápisy Deutsche Bank. Jedna z nich se už zčásti rozpadla a v otvoru bylo vidět něco jako zlatou tyč.

Nemohla ještě tušit, jestli jsou součástí toho pokladu, chvatně uloženého v té umělé jeskyni, i norské dokumenty ukradené z trondheimského muzea, ale byla si jistá, že je tam někde najde.

Nemohla se však zbavit pocitu zklamání, který si nejprve nedokázala vysvětlit. Byl to pocit, že odhalila kořist vzniklou rabováním, něco morálně nečistého, připomínku zla nacismu a možná i něco, co mělo zůstat pohřbené.

Prolezla otvorem zpátky na nákladní plošinu.

„Jakmile se vrátíme nahoru, zavolej prosím Dieterovi z německého ministerstva vnitra,“ řekla. „Je tam ráj hledačů pokladů.“

Vyčerpaná se vrátila do pokoje Evy Braunové. Zavřela dveře, začala si svlékat špinavé oblečení a myslela při tom na dlouhou horkou lázeň a plnou sklenici calvadosu.

„Zbožňuju tě, Alexandro,“ ozval se Jurgenův hlas ze stínů poblíž šatny.

Postavil se za ni a začal vydávat tichý zvuk podobný tulenímu štěkání. Jeho ruce jí šátraly po nadrech, zatímco ji postrčil dopředu a použil svou sílu, aby ji ohnul před okraj kosmetického stolku Evy Braunové.

„Jdi ode mě,“ nařídila mu.

Naklonil se ze strany k ní, aby ji mohl políbit. Jeho oči vypadaly, jako by zešílel.

Ohnula pravou nohu a kopl ho podpatkem boty přímo do rozkroku. Vyjekl bolestí a pustil ji.

„Du Schlampe,“ sykl německy.

„Jo, je to mrcha,“ ozval se hluboký hlas za nimi. „A du bist gefeuert.“

Lexy se obrátila a uviděla mohutnou postavu zaplňující dveře. Otcovsky se na ni usmívala.

„Barnaby,“ řekla.

ČTYŘI

11. května

Vesnice Čhiao Tia Pao

Sečuánská pánev, Čína

Jü Wej sledovala z kuchyňského okna své chaty, jak osamělá kachna obkroužila dvakrát jezero a pomalu slétla do mělké páchnoucí vody u břehu. Jakmile pták přistál, snažil se ze sebe setřást znečištěnou vodu a pak se pokusil vylézt na travnatý břeh. V tu chvíli zjistila, že nedokáže stát na obou nohou.

Když Jü Wej uviděla, že má kachna problémy, pomalu k ní přistoupila a okamžitě si všimla, že má jednu nohu buď zlomenou, nebo ošklivě vymknutou. Klekla si vedle ní a začala jí zpívat první verš buddhistického žalmu, který ji naučila matka, když byla malá. Zdálo se, že ptákův strach a neklid slábnou. Když se kachna zcela uvolnila, Jü Wej ji zvedla a odnesla do chaty.

Když vyrobila dlahy z třísek z polena měkkého dřeva, opatrně nohu narovнала a připevnila k ní dlahy hedvábnými vlákny. Pak ptáka svěřila Me Lej, desetileté dceři své nejbližší sousedky, a ukázala dívce, kde může kachna ulevit zlomené noze v malém potoce za chatou.

Wej se vrátila ke své práci, čištění sladkých brambor, které dříve toho dne nakopala na poli obhospodařovaném všemi rolníky ve vesnici. Její jamy měly být už buclaté a zralé, ale místo toho byly zakrslé a měkké. Vlákňitá slupka se jim loupala, když se je snažila mýt ve smaltovaném umývadle.

Wej strávila zbytek dne nad blokem sepisováním poselství pro večerní mši, kterou měla vést ve vesnickém společenském sále. Vzpomněla si, jaký odpor v kachně vyvolala špinavá voda jezera, a vybavila si dny svého dětství, kdy byla voda čistá a představovala vítané útočiště pro přelétající kachny, husy a další vodní ptactvo. V duchu si slíbila, že udělá všechno pro to, aby se ty dny vrátily.

Wej odešla z vesnice v sedmi letech, aby se přihlásila do akademie klasického čínského tance v Čheng-tu. Měla zázračný talent a v patnácti už byla hlavní tanečnicí. O dvacet let později byla jako ostatní tanečnice přinucena odejít v pětátřiceti na odpočinek, aby udělala místo mladším.

Wej se rozhodla vrátit domů do malé zemědělské vesnice v Sečuánské pánvi. Tou dobou už byli její rodiče mrtví a jejich popel vysypaný do jezera, které kdysi střežili. Nastěhovala se zpátky do jejich chatrče s doškovou střechou, kde se narodila, a pustila se do obdělávání rodinné části půdy patřící celé komunitě.

V sedmačtyřiceti si stále udržovala vzpřímenou a štíhlou postavu tanečnice. Její pokožka byla stále napjatá a velké hnědé oči vynikaly v pleti barvy naleštěné slonoviny. Jejím jediným projevem marnivosti bylo, že si při práci na poli stínila obličej kloboukem se širokou krempou.

Na rozdíl od Wej v poslední době mnoho vesničanů sužovaly různé vážné zdravotní problémy. Vesnický „bosý doktor“, rolník vyškolený v základech medicíny, Wej pověděl, že některé z těch zdravotních obtíží včetně znepokojujícího množství případů rakoviny kostí nejspíš způsobila skutečnost, že mnoho vesničanů bere z jezera vodu na pití.

Wej si myslela, že ví, co se děje. Před pěti lety začala che-

mická korporace Tung Tchao skupovat zemědělskou půdu v oblasti okolo jezera a severně od vesnice. Farmářům, kteří odmítli přistoupit na nabídku společnosti, nechal místní soud půdu zkonfiskovat.

Několik měsíců poté, co se vrátila do vesnice, došla Wej tři kilometry na sever po břehu jezera k objektu továrny. Když se přiblížila k drátěnému plotu, který ho obklopoval, začaly jí z páchnoucího vzduchu slzet oči a teklo jí z nosu. V dálce viděla muže v masce za volantem buldozeru hrnoucího odpad z továrny na šest metrů vysokou hromadu navršenou opodál.

Když si prohlédla terén, uviděla, že při každém dešti prosakuje voda hromadou odpadu a stéká z kopce do jezera. Stromy pod ní byly hnědé a usychaly a jejich kůra vypadala jako sežehnutá ohněm.

Wej se vrátila domů odhodlaná pokusit se zabránit továrně v dalším znečišťování. Skoro každý ve vesnici byl schopný přispět na ten cíl každý měsíc alespoň malou částkou. Když měla pocit, že našetřili dost, vypravila se Wej do Mej-šanu, kde najala mladého právníka, aby je zastupoval.

Právník rychle zjistil, že továrna vyrábí sloučeniny chloru používané v bělidle a dezinfekcích. Odpad při výrobě obsahuje šestivalenční chrom, o němž se ví, že způsobuje rakoviny a dýchací problémy. Wej ho pověřila, aby podal na chemickou společnost žalobu prohlašující, že znečišťuje půdu a vodu ve svém okolí.

Avšak než mohla být žaloba projednána regionálním soudem, právník náhle zmizel a žádný jiný advokát v Mej-šanu se případu nechtěl ujmout. Wej to neodradilo. Tou dobou už nashromáždila dost vnitřní síly, aby dokázala dovést do konce jakýkoliv soudní proces. Zdroj té síly se dal popsat jediným slovem.

Víra.

Ten svatý muž přišel jedné noci k jejím dveřím uprostřed hustého lijáku.

„Hledám úkryt, Šou Jü,“ řekl, když otevřela dveře.

„Jak znáte moje skutečné jméno?“ zeptala se. „Vystupovala jsem jako Wej.“

„Vím o tobě všechno, Malý drahokame,“ odpověděl. „Cestoval jsem dlouho, abych přišel na tohle místo.“

Vystupováním a oblečením působil jako obyčejný žebrák, vrásčivý stářím a oděný do prostého vlněného roucha staženého v pase motouzem z ovčí vlny a černých bavlněných trepek. Jeho usmívající se tvář jí připomněla prastarou opici. Dojata jeho těžkým údělem ho pozvala na noc dál a udělala mu pohodlí na rezervní pryčně před krbem. Ráno se ho zeptala, jestli v poslední době jedl, a on odpověděl: „Už několik dní jsem neměl v ústech.“

Jedl jako vyhladovělý pták, spořádal čtyři ztracená vejce s teplým kukuřičným chlebem a kokosovým mlékem. Svatý muž s ní zůstal měsíc a pomalu nabíral na síle. Každý večer s ní mluvil o své životní cestě z nejzápadnější čínské provincie, kde kdysi bojoval po boku Mao Ce-tunga proti japonským okupantům, ale teď zasvětil svůj život šíření slova o Pradávném.

„Vidím, že se dychtíš vzdělat, Malý drahokame,“ řekl, „a udělám, co bude v mých silách, abych ti byl dobrým učitelem.“

Řekl jí, že přišel se zvěstí a chce se s ní o ni podělit. Byla to zvěst o naději doplněná slibem věčného života a vnitřního míru. Přišel za ní, protože se rozhodla sehrát zvláštní roli v čele svých lidí. Byla vyvolena, aby sloužila.

Během těch dní a nocí, které u ní strávil, jí vyprávěl o objevu kostí Pradávného v roce 1926. Ujistil ji, že to byl první člověk, Syn Všemohíra, který naučil dávné Číňany žít podle nejvyšších zásad všemohíra – pravdomluvnosti, soucitu, sebeovládání, práce a lásky. Každý muž a žena mají prostřednictvím Pradávného šanci připojit se k té spirituální cestě.

Všechno jí to náhle začalo dávat smysl. Prostě ale magic ky řečeno, smysl života samotného a její místo v tom velkém uspořádání. Týden nato požádala Wej starší, aby mohla představit svatého muže celé vesnici.

Když k nim toho večera promluvil, zalitý měkkým světlem

olejových lamp, zdálo se, že slova svatého muže o moci Pradávného léčit nemocné a nacházet cestu k věčnému životu padla u všech na úrodnou půdu. Jakou jinou naději měli tvář v tvář hrozícím katastrofám, když byla jejich voda otrávená, malé děti umíraly a úroda usychala na slunci. Než se svatý muž po několika týdnech vydal na další cestu, všichni až na několik vesničanů přijali jeho víru.

Wei usoudila, že budou potřebovat spojence, a začala přesvědčovat o jejich věci rolníky z okolních vesnic. Tou dobou už nosila stejný prostý oděv jako ten svatý muž. Mluvila o své víře a získávala nové stoupence po celém kraji. Mnoho jich přicházelo, aby se s ní setkalo a poslechlo si zvěst o pravdě. Potulný reportér z místních novin o ní dokonce napsal článek.

Čou Šen Wu vyhlédl ven do sluncem zalité venkovské krajiny provincie, která se míhala za neprůstředným oknem jeho klimatizovaného železničního vagonu. Vlak jel rychlostí větší než čtyři sta kilometrů v hodině a vzdálené panoráma připomínalo tahy štětcem. Kdykoliv se zadíval na něco blíž k vlaku, pomíjivý obraz koně nebo traktoru v milisekundě zmizel.

Li Šen Wu se uklonil ve vchodu do jídelního oddílu a počkal na povolení vstoupit.

„Dále,“ pronesl Čou s laskavým úsměvem ve svém růžovém oválném obličejí.

V padesáti osmi si jeho plešatá hlava zachovala ofinu neobvyklé rezaté barvy, pozůstatek dřívější bujné hřívy. Jenom jeho karamelové obočí se stále hustě ježilo nad hnědýma očima se zlatými tečkami.

„Děkuji vám, můj vládce,“ řekl jeho nejstarší syn.

Li zůstal stát před vykládaným mahagonovým jídelním stolem, který kdysi zdobil palác Žlutého císaře. Ještě jednou se otci formálně uklonil a posadil se naproti němu.

Čou napíchl chlazenou tygří krevetou na filigránovém stříbrném talíři a vložil si koryše do úst. Chvilku jemné maso s roz-

koší žvýkal a pak ho spláchl douškem dobře vychlazeného vína Sauvignon Blanc.

„Dorazíme do cíle za třicet pět minut, můj pane,“ řekl Li.

V čínské vládnoucí třídě se už dávno žádné královské tituly nepoužívaly, ale jedna žena z Čouova osobního doprovodu ho ujistila, že podle genealogických výzkumů je Čou přímý potomek Liou Panga, zakladatele dynastie Chan. Liou Pang přijal formální titul Chuang-ti neboli Žlutý císař.

Ve vzácném momentu promyšlené pokory Čou oznámil, že i když je oprávněn být nazýván císařem, v budoucnu chce být oslovován prostě vládcem Čou. To zahrnovalo i jeho rodinu.

Li se podobal spíš své matce, jeho obličej se silným horním rtem a blízko položenýma černýma očima připomínal opičí. Také v kontrastu ke svému korpulentnímu otci bylo jeho šlachovité tělo svalnaté a silné a on usilovně cvičil, aby byl vzorem pravého muže. Jeho jediná fyzická slabost spočívala v jeho silně krátkozrakých očích. Na veřejnosti ten nedostatek maskoval kontaktními čočkami, ale v soukromí nosil tlusté brýle.

„Tihle lidé potřebují lekci,“ řekl Čou. „Lekci, která bude výstrahou pro ostatní.“

„Tak se stane, můj pane,“ řekl Li, zatímco vlak začal znatelně zpomalovat.

Čou měl ve svém soukromém vagonu vlastní ovládací panel se všemi budíky. Vlaky ho fascinovaly od dětství, kdy ještě parní lokomotivy na úzkorozchodných tratích stěžší překonávaly rychlost šedesáti kilometrů v hodině.

Teď si mohl dovolit oddávat se své vášni. Tento vlak o patnácti vagonech stál Čoua tři sta milionů dolarů, ale ukázal se být rozumnou investicí. Sídlila v něm jeho polovojenská jednotka o síle dvou set speciálně vycvičených vojáků včetně jejich zbraní a bojových vozidel.

Jako jediný z oligarchů předvídal rychlý rozvoj vysokorychlostních drah v Číně, síť, která rostla exponenciálně od roku 2007. Více než tři sta dvacet tisíc kilometrů kolejí teď spojovalo každou část Číny kromě západních provincií.